

Pornind de la sfârșitul oricăruia dintre episoadele existente, scrieți pe blogul personal un nou episod (între 50 și 150 de cuvinte).

[Episodul 1](#)

Etui Calmar Eter (Calmy pentru prieteni) și-ar lepăda, ca pe un balast detestabil, toate cele trei prenume care, stându-i alături de numele de familie ca bigudiurile pe chelie, i-au preschimbat certificatul de naștere în maculatură și au fost cât pe ce să-i servească drept pașaport către demență. Dar nu poate, căci, dovedindu-se un meseriaș încărcător de belele pe greabăn de creștin fraged, prevăzătorul său tată, popa Manole Furtun, mare iubitor de alcool și de nume care nu se regăsesc pe paleta spălăcită numită calendar, s-a dus glonț de la botez la notar și a trântit o clauză în testament: orice schimbare, totală sau parțială, a numelui din certificatul de naștere înseamnă dezmoștenire, e zid despărțitor dintre fiul denaturat și „casa a mare” din centru, mândria târgului și darul înaintașilor, pe care orice reprezentant al clanului Furtun îl pune (paradoxal!) mai presus de darul beției.

[Episodul 2.1](#)

Corvoada numelui l-a urmărit întreaga viață, umilindu-l în banca școlii teologice în care i s-a impus să asculte, ani și ani, batjocurile colegilor înrăiți de atâta testosteron sugrumat, dar și în ochii frumoasei Matilda, fata prosperului om de afaceri Gabriel Dupont, un milionar ce a decis că onoarea fiicei sale stă într-o educație totalitară de tip religios. La cei 23 de ani ai săi, Calmy se visa, adesea, proprietar al unei luxoase case pe coasta Mediteranei și cu Matilda îmbrățișându-i tremurândă brațul musculos, în timp ce el ar fi ținut cârma iahtului său de ultimă generație, dotat cu dormitor imens, piscină și sală de sport. Dar, de fiecare dată, trezit din reverie, Calmy cădea într-o adâncă și nefericită depresie: puțini, foarte puțini, știau că, în urmă cu jumătate de an, odiosul ritual de inițiere al clanului Furtun a presupus ablația testiculelor viitorului lider spiritual – Etui Calmar Eter. Romanticului Calmy.

[Episodul 3.1](#)

Pe măsură ce se apropiau, în minte începură să i se deruleze cele mai bizare asocieri de cuvinte. În fond, dacă se gândea bine, *ablația* care-l aștepta nu era altceva decât *ablația*, din care s-a exterminat o literă. Sau s-a exorcizat. Că litera în cauză era sursa tuturor greșelilor și slăbiciunilor bărbătești. Sau, mergând pe calea inversă, ca să ajungi de la *ablație* la *abație*, trebuie să elimini ceva. Reveria îi fu întreruptă brusc de oprirea trăsuri. Vizitiul își iți capul pe fereastră și spuse: „Am ajuns!” Septembrie avea deviație de sept, motiv pentru care vorbea cam pe nas. Dar deocamdată tăcea, ascultând o

[Episodul 2.2](#)

Calmy, pe numele sau real: Etui Calmar Eter Furtun se lovi de un teanc de maculatura utilizata pe post de despartitor, in camera sa amarata. Nu era cine stie ce meserias si uneori isi simtea creierul plin de balast, dar acum chiar ca i se pusese pata, cand isi vazu podeaua vraiste! Lua o decizie pe loc, ca si cum un incarcator l-ar fi umplut de energie. Nu o sa-si schimbe numele, ca oricum ar fi fost dezmostenit prin clauza din testamentul facut de tac-su, in prezenta unui notar. Dar o sa-si spuna E.C.E. Furtun! I se parea ca suna ca un fel de reprezentant! Si ce daca nu era trecut in buletin sau pasaport! E.C.E. putea avea o paleta de sensuri. Cine are chef, sa caute!

[Episodul 3.2](#)

Aruncă o ultimă privire spre oglinda veche, de pe care vopseaua s-a jupuit parțial, își drege glasul și iese din casă. După bunul său obicei, E.C.E. Furtun își petrece dimineața de sâmbătă citind ziarul pe o bancă oarecare, la periferie,

<p>întreagă pledoarie despre cum tânărul din fața lui nu vrea să fie ultimul Furtun din sat și despre cum o iubește nespus și neconsumat pe Matilda. Disertația lui impetuoasă se termină cu o întrebare pusă temător, cu o voce tremurândă: „Pot să-mi recapăt testiculele?”</p>	<p>departe de tumultul orașului și de casa a mare, unde nimeni nu îl înțelege. Strânge pleoapele, încercând să vadă mai clar în lungul străzii. Tocmai atunci, la trecerea de pietoni oprește o mașină roșie, cu numere de Spania, și din ea coboară valvârtej o tânără enervant de frumoasă.</p> <p>- Treci înapoi! se aude dinspre automobil glasul plictisit al unui bărbat. Fata îl ignoră. Așezată în celălalt capăt al băncii, aprinde o țigară, oftează și suflă tot fumul către E.C.E. Furtun, făcându-l pe acesta să tresară. De-ar putea țese o pânză fină, să prindă musculița în plasă acum, cât e supărată pe celălalt...</p>
<p><u>Episodul 4.1</u></p> <p>Septembrie oftă din rărunchi. Apoi își mușcă buzele, mărunț, de câteva ori.</p> <p>„Bietul băiat”, își spuse, mirat el însuși că, după tot ce trăise, încă mai era în stare să se înduioșeze astfel. „Din ce neam de idioți s-a născut! Întâi și-au bătut joc de el cu numele ăla – Etui Calmar Eter, auzi! – apoi, harș! Ce mârșăvie!”</p> <p>— Aș vrea să te-ajut, mărturisi. Dar nu pot. Nu mai pot. Fiindcă... Ei, pe scurt, fiindcă a trebuit să ispășesc un păcat... altfel decât plătindu-l cu viața. M-a costat niște puteri și... am jurat credință Crucii, mi-am închinat viața credinței... Însă ea, sora mea geamănă, a plătit altfel... S-a lăpădat de frumusețe și a ieșit din rândul oamenilor... al oamenilor adevărați. Dar și-a păstrat puterea. Am auzit că are chiar mai multă. Dacă nimic din ceea ce e hidos nu te sperie, du-te la ea. Îți explic unde-o găsești și-ți dau o scrisoare.</p>	

Episodul 5.1.1

Calmy privea fascinat chipul Carminei, luminat de flăcările șemineului. Ochii ei stranii păreau dintr-altă lume; totuși, poate surâsul cu care citea scrisoarea fratelui ei, poate grația cu care își mișca mâinile lungi îi potoliseră groaza primelor secunde în care o văzu. Carmina se ridică, într-un târziu, din fotoliul său, împături cu răbdare scrisoarea și, în timp ce-și coborî ironic ochii spre prohabul tânărului, o aruncă în foc. – Dragul meu Calmy, am să fiu directă cu tine. Vezi ușa aceea?, întrebă Carmina indicând cu degetul său lung o ușă secundară din biblioteca în care se aflau. Ușa aceea duce oriunde vrei tu. Și nu doar oriunde, ci și oricând. În prezent sau în viitor, oriunde ai alege să fii, tu poți schimba cursul evenimentelor după bunul plac. Poți împiedica holocaustul nazist sau poți salva Pompeii. Poți salva omenirea sau îți poți recupera testiculele. Ai, însă, doar o opțiune: ce alegi?

Episodul 5.1.2

Neavând altă soluție, Calmy luă scrisoarea pregătită de Septembrie și își îndreptă pașii spre tenebrele orașului, locul din care Decembrie Pesteochi își răspândea în lume lucrările aproape diabolice. Deși avertizat fiind în privința hidoșeniei, Etui Calmar Eter își reținu cu greu o tresărire, amestec de repulsie și teamă, la vederea celei ce îi putea reda testiculele și, odată cu ele, șansa de a-și consuma efectiv iubirea pentru Matilda.

- Află că nimic nu-i gratis, omule, nici în lumea ta, nici în a mea. De vrei să-ți fii de ajutor, socoate întâi câtă voință și cât curaj ai, căci multe vei avea de pătit până lucrarea va fi terminată.
- Orice, mărită doamnă, accept orice, veni, poate puțin cam repede, răspunsul lui Calmy. Ochii migdalați îl priviră intens și vocea cavernoasă rosti:
-Spune-mi, omule, De-ce-

Episodul 5.1.3

Septembrie a promis că își ajută prietenul, nu îl putea lăsa așa pe Calmy. I-a trimis scrisoarea care i-a dat o ultimă fărâmă de speranță protagonistului nostru. În sufletul bietului Calmy toate prindeau viață.

El își zicea:

- Poate acum... poate o să mă iubească și pe mine cineva.

A dat fuga la sora geamănă a lui Septembrie. În mintea lui zburau toate vorbele bune pe care spera să le audă. De fapt, el le-a și auzit, doar că în varianta lui, așa cum voia el să le audă și să le știe. Pe chipul lui se citea atâta bucurie încât toate se umpleau de voie bună și orice lucru prindea suflare când trecea el. În final, când a ajuns la Iulia*, fața lui s-a cam schimbat și Calmy părea...

---

*Iulia este sora geamănă a lui Septembrie

	<p>m-brie-pesto-ochi? Fără să știe de vechea greșală de tipar (De-ce-mi-brie*-pesto-ochi) din numele puternicei arătări, Calmy...</p> <hr/> <p>*-BRÍE, brii, s. f. Plantă erbacee aromatică cu frunze ascuțite, cu flori albe și fructe aproape cilindrice (Meum athamanticum).</p>		
<p><u>Episodul 6.1.1</u></p> <p>Ciudat, toată situația semăna leit cu ipostaza lui Neo dintr-un film pe care îl văzuse ziua trecută. Cum așa? se întrebă el, în timp ce pași ezitant spre ușă, cu gândul, evident, la salvarea omenirii din ghearele nazismului. Îndată ce trecu pragul, simți o adiere plăcută, răcoroasă, ca și cum ar fi intrat brusc într-un câmp cu flori și iarbă verde. Trase cu putere aerul magic al dimineții în piept, dar asta nu-l salvă de vocea de lângă el: - Alege: ori mergi cu tac'tu să repare tractoru', ori spargi lemnele din curte! Da' zi mai repede, să nu steie după tine. Și scoală-te odată, că mintenaș îi amiaza! Își plimbă, întrebător, ochii de pe chipul maică-si pe tavan, apoi pe fereastra larg deschisă, apoi pe soarele de afară. Brusc, își băgă speriat mâna în pantaloni, după care un rânjel fericit i se intipări pe față: - Azi mă duc în sat!</p>			
<p><u>Episodul 7.1.1</u></p> <p>Cu inima sărindu-i în piept de mândrie, Calmy alerga pe ulițele satului</p>	<p><u>Episodul 7.1.2</u></p> <p>— Azi. Azi..., repetă Calmy, străfulgerat de un gând care-i zbârli părul pe</p>		

<p>fericit: zâmbea nevoie mare turor femeilor ce-i ieșeau în cale, mai sigur ca niciodată pe el. Se duse șnur spre biblioteca satului, unde frumoasa Matilda se pregătea să închidă.</p> <p>– Calmy, ce este cu tine aici, la ora asta, s-a întâmplat ceva?, întrebă ea cu cheile bibliotecii în mână.</p> <p>– Am nevoie de ajutorul tău, răspuse Calmy zâmbind larg și încântat să o revadă pe frumoasa bibliotecară. Caut ceva ce doar tu îmi poți oferi, continuă el cântărind-o din ochi, apoi se apropie de ea și îi șopti ceva la ureche.</p> <p>Drept răspuns, Matilda îi zâmbi larg și, apucându-l de mână, îl conduse într-o încăpere dosită a bibliotecii. După jumătate de oră, cu fețe mirate și fericite, priveau imaginea salvatorului Titanicului – nimeni altul decât Calmy în ziarele vremii.</p> <p>– Nu în testicule stă bărbăția, Calmy, concluzionă admirativ Matilda.</p>	<p>ceafă.</p> <p>„Ce zi e azi?” se întrebă, cuprins de panică. Și puse întrebarea cu glas tare:</p> <p>— Ce zi e azi, mamă?</p> <p>— Vineri, răspuse ea.</p> <p>Vineri. Te înțeleg, bietu’ de tine. Ești emoționat, nu mai sunt decât patru zile până la...ăăă... ei, știi tu... ăăă... operația aia importantă.</p> <p>Calmy se albi la față.</p> <p>„N-am rezolvat mare lucru”, își spuse. „M-am întors în timp, înainte de ablație. Acum trebuie să fac ceva ca să nu se repete toată povestea. Așa că... azi nu mă duc în sat, azi fug din sat. La naiba cu teologia, cu conducerea spirituală a clanului, cu moștenirea... Doar pe Matilda nu trebuie s-o pierd. Nici pe ea, nici testiculele.”</p>			
--	--	--	--	--

